

meren 1881; naar den høitæredede Minister et halvt Aar efter var villig til at anerkjende Tilskudet som et Laan, vilde dette være en ganske mærkelig Opfattelse, at dette Punkt, hvori der ikke fandtes Gnist af principiel Betydning, vilde kunne bringe en Finantslov til at strande. Jeg hævder derfor fuldt ud, hvad der angaaende Finantslovbehandlingen 1881 er udtalt i Udvalgets Betænkning, at der var al rimelig Udsigt til at faae en Finantslov tilveiebragt, ja at selv om der først havde været Udsigt til paa et saa sent Tidspunkt, som det ærede Mindretal antager, at faae den ud som en Art Dechargelov, tillægger jeg ogsaa dette, at vi derved vilde have undgaaet, at der overhovedet var et Finantsaar, hvorfors der ikke gjaldt nogen lovlig Finantsbevilling, en saa stor Betydning, at ogsaa det burde have været forsogt, og det kunde naturligtvis have været naaet, selv om man skulde have ventet til det Dieblif, da det kunde ske sammen med Finantslovforstaelse i Foraaret 1882 om den følgende Finantslov. Dets reelle Betydning vilde dog ikke desto mindre have været ulige mere end en Dechargelov, thi selv paa det Tidspunkt Marts—April er der et ikke ringe Hissrum tilbage af den Periode, indenfor hvilken de finantsielle Udgifter kunne finde Sted, saaledes at de falde tilbage i det foregaaende Finantsaar, idet jo det første Hjerdingaar af det nye Finantsaar regnes med. Det ærede Mindretal har dernæst, idet han ganske vist har taget visse Forbehold overfor Udtalelser fra Landssthingets Heltals Side — det skal jeg fuldt ud anerkjende, at han ikke helt har villet anerkjende dem, men han har dog ikke udtrykkelig pointeret, i hvilken Grad han fraveg deres Opfattelse — gjentaget, at ved den midlertidige Finantslovs rette Forstaelse maatte der tages Hensyn til den Forskjel, der er mellem en midlertidig Finantslov for et Par Maaneder og for et helt Finantsaar. Det ærede Mindretal har udtalt i sin Betænkning, at den Opfattelse af den midlertidige Finantslov, som Heltallet gjør gjældende, er stridende mod de almindelige Fortolkningsregler. Det forekommer mig, at er der Noget, der kan siges at stride mod almindelig sund Lovfortolkning, er det dette, at en Lovbestemmelse faar et andet Indhold, fordi den kommer til at gjælde for et længere Tidrum, end naar den skal gjælde for et kortere. Den faar denne forskjelligte Varighed, men dens Indhold kan bitterligt ikke dermed forandres. Det ærede Mindretal kan sige, at det er vanskeligt, besværligt, at arbejde efter en midlertidig Finantslov for hele Finantsaaret, at mange flere Interesser blive ramte deraf, at det er

meget mere usforsvarligt at lade den raade over hele Finantsaaret end over nogle faa Maaneder. Det er rigtigt, men jeg anser det ikke paa nogen Maade for stemmende med Lovfortolkning, at der af den Grund skulde lægges et andet Indhold ind i den end det, en saadan Lov engang har. Naar det ærede Mindretal vilde gjøre gjældende, at den første midlertidige Finantslov, nemlig for Aaret 1850, hvortil jeg havde henvist, ikke kunde tages som Norm for Fremtiden, fordi den henviste til de hidtil gjældende Regler, uagtet der ikke dengang fandtes nogen forudgaaende Finantslov, er dette en Oplysning, der overrasker mig. Jeg vidste ikke bedre, end at vi havde Budgetter og Finantslove ogsaa for den foregaaende Tid og da ogsaa for Aaret 1849 indtil det Tidspunkt, da det blev afløst ved den efter Grundloven vedtagne Finantslov. Altsaa, den første midlertidige Finantslov henviste til de dagjældende Budgetter, som var de dagjældende Regler, og ittedetfor dem træder saa senere de af Rigsdagen vedtagne Finantslove. Det ærede Mindretals Hovedstandpunkt overfor den midlertidige Finantslov er imidlertid dette, at han lægger Hovedvægten paa Ordet „nødvendige“; det er de nødvendige Udgifter, som ere bevilgede (Scharling: Nei, paa de løbende!). Det ærede Medlem hævdede udtrykkelig, at det Ord, hvorpaa han lagde Hovedvægten med Hensyn til Forstaelse af „løbende Udgifter“, var Ordet „nødvendige“ (Scharling: Nei!), jo, til Bestemmelse af, hvad der var løbende Udgifter (Scharling: Nei!). Ja, det ærede Medlem kan jo se efter i sin Tale, naar den kommer til at foreligge i Tidenden, han vil da se, at min Opfattelse er rigtigt. Jeg skal i den Henseende erindre ogsaa om dette Ords Historie, thi der er det Mærkelige ved de midlertidige Finantslove, at næsten ethvert Ord i dem har sin særegne Historie. Ordet „nødvendig“ var nemlig blevet ubeladt i en Lov, som var forelagt i 1856 af Andrae. Han havde kun forlangt Hjemmel til „løbende“ Udgifter, men det vilde man her, eller rettere sagt i Rigsraadet, ikke gaa ind paa. Man antog, at de „løbende Udgifter“ var for stort et Spillerum at give Ministeren, og saa indstemte man Ordet „nødvendige“ som en indskrænkende Bestemmelse for de „løbende Udgifter“. Hvis man skal opfatte dette logift bestemt, saa havde han altsaa ikke engang Lov til at anvende alle de Udgifter, der kunde betegnes som „løbende“, men kun dem, der tillige kunde betegnes som „nødvendige løbende“ Udgifter. Det er den Historie, som dette Ord har, men naar dette nu er et Ord, som fra Repræsentationens Side er blevet